

krasnine. Vse to kaže, da je takrat na Kranjskem živel národ, ki se je rad lepotil in se veselil gizdave oprave. G. predavatelj je vpletel v svoj govor razne refleksije, iz katerih smo razvideli, da je zveden starinar. Mnogobrojni poslušalci, med njimi nekateri deželni poslanci, pohvalili so g. Pečnika z živahnimi dobroklici.

A. Kaspret.

»Razmere gorenjskih kmetov okolo leta 1500.« »Kmetovalec« je v svoji 9. letošnji številki začel priobčevati to razpravo, katero je v našem listu leta 1891. objavil g. prof. A. Kaspret. C. kr. kmetijska družba, ki v svojem uradnem glasilu po dveh letih ponatiskuje Kaspretov spis, daje s tem najlepše priznanje, da je góri omenjena razprava temeljita, poučna in zanimljiva sósebnó za zgodovino kranjskega kmetijstva.

Stenograf. Glasilo hrvatskog stenografskog društva u Zagrebu. — Došla nam je 1. in 2. številka letošnjega „Stenografa“, katerega izdaja prof. Fr. Magdić v Zagrebu. List prinaša mimo drugih zanimljivostij tudi oddelek o slovenski stenografiji, in zato bodi toplo priporočen našim stenografom v izdatno podporo. Iz poročila o četrtem shodu čeških stenografov leta 1891. posnemljemo, da sta dotičnemu znanstveno-brzopisnemu odboru, v katerem čitamo poleg drugih imeni gg. Bezenška in Magdiča, došla tudi dva nova stenografska sestava; jednega je poslal g. Plichal (Ig. Zeplichal), drugega g. Zupan.

Novo hrvaško gledališče v Spletu se je otvorilo dné 6. m. m. s predstavo Demetrove tragedije „Teute“, pri kateri so sodelovali odlični umetniki zagrebškega gledališča. Otvoritev se je zvršila jako slovesno vpríčo mnogoštevilnih gostov iz vseh pokrajin hrvaških.

† Radoslav Lopašić. Omenili smo že, da je dné 25. malega travna umrl Radoslav Lopašić, znameniti hrvaški zgodovinar in nabíratelj hrvaških spomenikov. Porojen leta 1835. v Karlovcí, služil je po dovršenih studijah za kotarskega pristava, prišel kesneje za sodnika v Severin, leta 1875. pa v Zagreb, kjer so ga imenovali za vladnega tajnika. Pred tremi leti je bil umirovljen. Lopašičeva pridnost je bila neumorna. Najrajši se je bavil s hrvaško zgodovino in je v tridesetih letih svojeróčno prepisal in zbral preko desettisoč važnih starih listin. V književnosti se je oglasil leta 1862. s spisom „Smrt Petra Zrinskoga i njegova druga Franje Frankopana“, ki je izšel v „Leptiru“, potem pa je sodeloval pri raznih listih in pridno pisal za „Matico“, ki je objavila njega krasno monografijo „Karlovac“, „Dva hrvatska junaka: Marko Mesíć i Luka Ibríšimović“ in „Bihać“. Spis „Gradovi u bivšoj hrvatskoj Krajini“ dá „Matica“ skoro v tisek. Leta 1883. je bil Lopašić izbran za dopisujočega člana jugoslovanske akademije, za katero je sestavil svoje največje delo »Acta historiam Confinii militaris croatici illustrantia«. Izročil ji je tudi važne „Hrvatske spomenike“ in prezuamenite „Hrvatske urbare“ od srednjega veka do XVIII. stoletja, ki skoro izidejo v tisku. — Lopašičeva smrt je bridka izguba za hrvaško znanstveno književnost; bodi mu blag spomin!

† Mirko Bogović. Dné 4. m. m. je umrl v Zagrebu jeden najplodovitejših pisateljev nekdanje ilirske dóbe, Mirko Bogović, v 77. letu svojem. Izmed njegovih del navajamo sosebnó pesemske zbirke: „Ljubice“, „Smilje i Kovilje“, „Domorodne glase“, „Vinjage“ in „Strelice“. Mimo tega je spisal drame „Frankopan“, „Stjepan, poslednji kralj bosanski“ in „Matija Gubec“, katera se prišteva najboljšim hrvaškim dramam. Za absolutizma je ustanovil list „Domobran“, katerega so mu, pa ustavili; leta 1852. je uređoval zabavnik „Neven“. Dasi se je na stara leta izneveril prvotnim svojim nazorom, v književnosti si je venderle pridobil častno ime. Bil je član jugoslovanske akademije od nje ustanovitve, t. j. od leta 1867.